

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΑΒΑΝΑΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΖΩΗ

('Από τὸ Σημειωματῆρι ἐνὸς παλιοῦ στρατιώτη)

Ὅταν τὸ ἐσπερινὸ προσκλητήρι εἴσημανε, ὅλοι ὄσοι διανικτερεύσανε στοὺς θαλάμους ἔσπευσαν νὰ ἀνεβούν στὸν μεγάλο καὶ σκοτεινὸ στρατόνα. Τὰ μαγαζάκια ἐρημώθησαν, ἡ φωνὴν καὶ τὰ τραγούδια πᾶνταν καὶ οἱ καταστηματαρχαὶ ἐξίπλωσαν τὴν ἀριδα τοὺς, ξεκοραζόμενοι καὶ ἀναμετρώντας τὰ κέρδη τῆς ἡμέρας.

Ἐπάνω στὸν στρατόνα, μὲ τοὺς μεγάλους διαδρόμους καὶ τοὺς θαλάμους τοὺς μικροὺς, ἄρχισε ὁ βόμβος τῆς ζωῆς. Στὴ σκάλα, ἓνα λαδοφάναρο, ἀκάθαρτο, μὲ κόκκινη φωτεινὴ ἠλωσσίτσα, μεγάλωνε τὸ σκοτάδι γύρω του χειρότερα. Ἄ πάνω, δυὸ - τρία φαναράκια, γιὰ 8-10 θαλάμους, μὲ φῶς εἰπὸ ἐχεμύθειαν. Ἄ π' ἔξω, ἓνα ὀλόγιομο φεγγαροῦ ἀσθίμωνε κ' ἐξιδιανικνε τὰ πάντα. Ἐνα ἀργυρὸ δεινὸ ξετυλιγότανε σὲ λόφους, γύρω, καὶ πλαγιές. Ὅλα εἶχαν ἐξιδιανικεθῆ στὸ μελαγχολικὸ του φῶς καὶ μιά ἀνταίγεια μυστηριώδης ἐπεστε μέσα στοὺς θαλάμους κ' ἔκανε τὰ διπλά νὰ λευκάζουν, μὲ μιά ἀχνή φωτεινὴ, σὰν νὰ εἶχαν μυστικὴ κοινότητα, συνθηματικὴ, γεματὴ αἴσθημα καὶ πόνο, μὲ τὸ φῶτος τὰ σκοτάδια ἔξω ἄνευρα...

Σ' ἐκείνη τότε τῇ στιγμή, ποὺ ὁ μαυρὸς ἀνθρώπος λησιμονεῖ γιὰ μιά στιγμή τὸν ἐαυτό του καὶ τοὺς ἄλλους συνανθρώπους του, καὶ ὁ στρατιώτης φεύγει ἄπ' τὸ πλατὺ χαικίνο παντελόνι του καὶ ἀπὸ τίς βαρεῖες ἀρθύλλες του, κ' ἀνεβαίνει σὲ κάποιους κόμπους πρὸ δικῆς του, κόμπους τῆς φαντασίας του, μιά τρομερὴ ἀκούστηκε φωνάρα, σὰν δευτέρως Παρθενία σάλληγγα :

- Ἐμπροσθός, νὰ καθαρίστε τὰ κρεμμυδιὰ γιὰ τὸ ἀριανὸ σιγαδό ! ("Ὅλο καὶ σιγαδό ἔτρωγε τότε ὁ στρατός).
- Κυτταχτήκαμε μ' ἓνα γιατρό, συστρατιώτῃ μου, ἔκληκτο.
- Καλέ, τί λέει αὐτός ;
- Λέει ὅτι πρέπει νὰ πᾶμε νὰ καθαρίσουμε κρεμμυδιὰ, γιατί ἀλλοίωζ θὰ φάμε...
- Ἡ μάλλον...δὲν θὰ φάμε, ἂν δὲν τὰ καθαρίσουμε !..
- Ὅχι, θὰ φάμε καὶ θὰ...παραφάμε, ἀλλὰ θὰ φάμε καὶ καμμιά κρότητο!...

Μὲ τὴ φωνὴ αὐτῆ τρόμος μεγάλος ἔπασε ὄσους ἦσαν στοὺς θαλάμους. Σκιὲς διακρινόντουσαν νὰ φεύγουν, ἐξυπλάντες, μέσα στὸ σκοτάδι, σκιὲς ποὺ τίς παρακολοῦθουσαν καὶ τίς κατεδίωκαν ἀνθρώποι, κρατώντας τὰ φαναράκια μὲ τὸ κόκκινο φῶς καὶ τὰ ἀκάθαρτα τζάμα, ποὺ...σκοτίζανε τοὺς διαδρόμους, ἤδη φέγγοντας αὐτούς. Δυὸ - τρεῖς ἄπ' αὐτοὺς μῆταν μέσα στὸ δικὸ μας θάλαμο, κορυογελώντας.

-Ὅχι! στάνα νὰ κρυφθῶ !...
-Ὁι δυὸ τριπῶσαν κάτω ἀπὸ τὰ κρεββάτια κ' ὁ ἄλλος ἔπεσε ἄ πάνω σ' ἓνα ἀδειανὸ κρεββάτι, ὅπως ἦταν, μὲ τὸ ροζα, τυλιχτήκε μὲ τὴν κοινότητα κ' ἄρχισε νὰ μιμῶζε σὰν νὰ τὸν σφάζαν :

-Ὁχι, πῆθαν οὐ ἔριμος !.. Ὁδδδδδδδδδδ, οὐ καίρους, πῆθαν !..
-Κάνετε καὶ σεῖς τοὺς ἄρρωστους ! μᾶς φώναζε κάποιος ἄπ' ἔξω.
Ὁι τρεῖς - τέσσερες τότε, ποὺ ἦσαν στὸ θάλαμο, ἔπεσαν ἀμέσως κάτω. Ἄλλος ἔβδσε μὲ τὴν πετσέτα τὸ κεφάλι του, ἄλλος ἔβδσε τὸ μᾶτι του κ' ἄλλος πρίστιγκε ξαπλωθῆ, σὰ νὰ ἔπασχε ἀπὸ πονδόντο κροκιδῆ, Βόγγοι καὶ ἀναστεναγμοὶ γέμισαν τὸ θάλαμο, σὰν νὰ ἦταν αἰθώρα ἐγγειοσίων. Ἄπ' ἔξω ὁ πανικός καὶ τὸ κινητὶ ἐξακολοῦθησε μέσα στὸ σκοτάδι. Ἄπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη ἀκούγοντόντουσαν τοὺς δεκανέως ἡ φωνές, ποὺ διάταζε καὶ ἀπειλοῦσε τοὺς ἐκδνέμας ποὺ φεύγανε :

-Θὰ καθαρίστε ἀπόψε τὰ κρεμμυδιὰ ἢ δὲν θὰ τὰ καθαρίστε ;... Ἐμπρός, γιατί θὰ σᾶς χῶσω μέσα, ποὺ θὰ σᾶς ἀλλέξω τὸ Θεὸ !..
'Ὁ θαλαμοφύλακας, κρατώντας τὸ φανάρι, μῆτηχε καὶ στὸ δικὸ μας θάλαμο. Ὁ γογγυσμὸ τῶν φευτοαφρόστων ζωήρε

ψαν. Ὁι κρημμένοι κάτω ἀπὸ τὰ κρεββάτια ξεφουσοῦσαν, σᾶζοντας ἄπὸ τὴ ζέστη.

-Χμ ! Ὅλοι μοὺ κεφαλοδεθῆκατε ! φώναζε ὁ θαλαμοφύλακας.
Κι' ἄρχισε νὰ τοὺς τραβᾷ, ἓναν - ἓναν, ἄπ' τὰ πόδια.

-Σῆκου, εἰπα, νὰ καθαρίσης τὰ κρεμμυδιὰ. Καί, σῆκου, σῆκου, ἀκούς ἢ δὲν ἀκούς ;
Καὶ φώναζε δυνατὰ τοὺς καθενὸς τὸ ὄνομα, γιὰ νὰ τ' ἀκούση ὁ δεκανέας.

-Ὁ φευτοἄρρωστος διημαρτύρετο :
-Βρέ, δὲν μὲ βλέπ'ς ποὺ πῆθαν !..
-Ἀφοὺ πῆθανε, τότε πᾶς μιλᾶς ;
-Γιὰ μὴν ἀστειεῖσαι, σὲ παρακαλῶ, γιατί αὐθιὸ θὰ σ' ἀναφέρω !..

'Ὁ θαλαμοφύλακας ἄρχισε κ' αὐτὸς νὰ τὴν γιγνητεῖα στὸ ἀστεῖο. Ἄπ' ἔξω ἀκούγοντόντουσαν πρὸ δυνατέως καὶ πρὸ ἄγχιος ἡ φωνές τῶν δεκανέως. Σὲ μιά ἄκρη, κουλουριασμένως, ὁ στρατιώτης ποὺ εἶχε ὀρθηθῆ ὡς μάγειρος γιὰ τὴν ἐπομένη, κρηδόντανε, ἀκίνητος, προστατευόμενος ἀπὸ τὸ σκοτάδι. Ὁ θαλαμοφύλακας, προτεινὸν τὸ φανάρι του, διεπιθύνθηκε καὶ πρὸς αὐτὸν καὶ ἀρπάξοντάς τον ἄπ' τὸν θῆτο, τὸν τράταξε, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὸν ὀρεῖη κάτω.

-Ρε σὺ, ρε, τὸ ἄγαλμα μᾶς κάνεις ἐδῶ πέρα ;
'Ἐκείνος ἔκανε πῶς θύμωσε.
-Ρε σὺ, ἔφριες ποὺς εἶμαι γ'οῦ ; Σοὺ παίρνει ὁ διάλογος τὸ φανάρι σου, σοὺ παίρνει !.. φώναζε.
'Ὁ θαλαμοφύλακας σὺν νὰ δίστασε.
-Ποὺς εἶσαι σὺ, ὀρέ ; ῥώτης.
-Ἐγὼ εἶμαι ὁ μάγειρος !
-Ἀφοὺ εἶσαι σὺ ὁ μάγειρος, τότε νάρθης γρήγορα νὰ καθαρίσης τὰ κρεμμυδιὰ!..



Καὶ οἱ καταστηματαρχαὶ ἀναμετροῦσαν τὰ κέρδη τῆς ἡμέρας...



Στὴ σκάλα, ἓνα λαδοφάναρο μεγάλωνε τὸ σκοτάδι!..



Σωστὴ βασίλισσα τῶν κρεμμυδιῶν !..



Λαὸς μέγας κρεμμυδιῶν !..



Σὲ μιά ἄκρη, κουλουριασμένως, ὁ στρατιώτης, ποὺ εἶχε ὀρθηθῆ ὡς μάγειρος γιὰ τὴν ἐπομένη!..

σταξε το κρεμμυδοκαθαρίσμα. 'Ογδόντα δεκάδες κρεμμυδάκια — και τὶ κρεμμυδάκια ! μικρά σὰν καρφύδια ! — καθαρίστηκαν γιὰ τὸ σπράβο τὸ αὐριανό. 'Απὸ τὶς δεκάδες ὄμως τῶν στρατιωτῶν, ποὺ τὰ καθαρίζαν, σὺν τέλος δὲν ἀπέμειναν παρά καμμιά εικοσαριά. Πολλοὶ κατῳρθοῦναι νὰ ξεκληραποῦν καὶ φεύγουν, σουρνόμενοι μέσα στὸ σκοτάδι, γιὰ τοὺς θαλάμους τους. 'Ἐξω νὰ βγούνε ὄμως δὲν τοὺς ἐπιδέχεται. 'Ο θαλαμοφύλακας, κρατώντας δυὸ χοντρές κρεμμυδία, γιὰ νὰ...κρεμμυδοδοξίη τοὺς καθαρίζοντας καὶ νὰ τοὺς βάζῃ ἀναμεταξύ τους νὰ γκρινιάζουν, ἀπαγορεύει αὐτοθώρας τὴν ἔξοδο.

—Μωρέ ! 'Αφρὸς μὲ νὰ βγῶ ἔξω, σὲ παρακαλῶ. 'Ἐχω ἀνάγκη !... τοὺ λέγανε.

—'Α, μπᾶ, ἀπαγορεύεται ! Τί θέλ'ς νὰ βροῦ τὸ μελιὰ μ' ἰγὼ !... Κι' ὅταν ὁ στρατιωτῆς γύριζε πίσω, ὁ θαλαμοφύλακας τοῦ πετούσε κρυφὰ κρεμμυδάκια καὶ ἀκολουθοῦσαν γκρίνες, μαλωμάτια καὶ φωνές.

—Σὺ τὸ πέταξες !...

—Ρε κάτσε καλά, λέου ἰγὼ !...

—Γιὰ κίτταξε, μαθρε μου, καλά...!

Τέλος μερικὸι κατῳρθοῦσαν νὰ ξεκληραποῦν, νὰ βγούνε ἔξω καὶ ν' ἀπολαύσουν τὴν φεγγαρόλουστὴ βραδεία. Μὰ ἡ ἐντίπωση τῶν κρεμμυδιῶν, τοῦ σφουρ τῶν κρεμμυδιῶν, τὸν ὀδόντα διὰδῶν, ποὺ περιμεναν καθαρίσματα, σὺν νὰ τοὺς κινήθοσε :

—Μωρέ, δὲν σοῦ φαίνεται πὼς τὸ φεγγάρι εἶνε ἕνα κρεμμύδι ἀργυρομένο, μεγάλο καὶ τρανὸ, ἀπύρη ; Σωστὴ βασίλισσα τῶν κρεμμυδιῶν !

—Κι' ὄλος ὁ οὐρανὸς, ὁ γεμάτος ἄστρα, φαίνεται σὺν μὰ τέντζερη ἀπέραντη, γεμάτη κρεμμυδάκια...!

—Στιγάδω, βέβαια, θὰ ἔχουν κι' ἔκει πάνω. Στιγάδω ἑπομένω !...

'Όταν σὲ λίγο γυρίσαμε στὸ λόχο, μὰ λόγχη διασταυρώθηκε μπροστὰ μας. 'Ἦταν τῆς εἰσόδου ὁ σκοπὸς.

—'Απαγορεύεται νὰ μπῆτε ! 'Αλλε !...

—Γιατί ;

—Γιατί φοράτε τὰ πιληρία σας.

—Καὶ σὺν φοράμε τὰ πιληρία μας ;

—Πά νὰ πῆ, πὼς λείπατε ἀπὸ τὸ προσκλητήριό.

—Μωρέ, τώρα βγήκαμε !...

—Καθαρίζετε κρεμμυδία. Νά, μύρισε τὰ χέρια μας...!

—'Τίποτα, δὲν τ' ἀκούω 'γὼ αὐτὰ !

Φύγαμε. Πήγαμε λίγα βήματα παρακάτω, βγάλαμε τὰ πιληρία μας, τὰ κρήναμε κάτω ἀπὸ τὴν στολή καὶ ἔσαναγυρίσαμε.

—Νά, τώρα δὲν φοράμε πιληρία...!

—Τώρα μάλιστα, περάστε...!

—Μπουγιουρούμ !...

'Αγνόηκα καὶ ἔξαλιμένο, σὺν μεθισμένο ἀπὸ τὴν μερονιά τῶν κρεμμυδιῶν, ποὺ ἀναδιδόταν ἀπὸ παντοῦ, πέσαμε, χωρὶς...πιληρία, σὺν ξεροῖ, σὺν βίπνο.

Μαλακώτερο κρεββάτι, ἀπὸ ἔξιντο τὸ σκληρὸ στρατιωτικὸ, στὴ ζωὴ μου δὲν ἀπάντησα...! Κι' ἡ κρεμμυδία μὰς νανοῦριζε ὡς τὸ πρωί...!

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Γὸ Ἐθαγγέλιο, στὸ ὅποιο ὀρίζονται οἱ βασιλεῖς τῆς 'Αγγλίας, ἀπὸ τοῦ 'Ερρίκου τοῦ δεκάτου μέχρι τοῦ σημερινοῦ Γεωργίου, εἶνε χειρόγραφο, ἀνάην σὲ παπύρου, καὶ τὸ δέσμη τοῦ ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο σελήδια, ποὺ κρατιοῦνται μὲ λουρία.

Τὰ μαλλιά τῶν ἀνδρῶν ἀσπρίζουν συνήθως δέκα χρόνια κορτερενὰ ἀπ' ἂν ἀσπρίζουν τὰ μαλλιά τῶν γυναικῶν.

'Ἐνας ἀπὸ τοὺς μεγαλειότερους καὶ μεγαλοπρεπέστερους σπηροῦρομμοσὺς σταθμοῦ τοῦ κόσμου, εἶνε καὶ τῆς Βοηθίας. Χριστίτικε μέσα σὲ δέκα χρόνια καὶ στοίχιζε 4 ἐκατομμύρια λίρες στερείνες.

'Ο σολομὸς εἶνε τὸ ταχύτερο ἀπ' ὅλα τὰ ψάρια, ἀλλὰ κορφάζεται εὐκόλα. Διανεῖ 25 μίλια τὴν ὥρα.

'Ο ἐξόριστος Φερδινάνδος τῆς Βουλγαρίας ἔχει μὰ ἀπ' τὶς πλουσιότερες συλλογὲς πολιτικῶν λίθων. Μονάχα τὰ διαμάντια τοῦ ἄξιουν εἶνε ἐκατομμύρια λίρες.

Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἀκόμη ἡ εἰκονογραφημένης ἐφημερίδες τῆς 'Ιαπωνίας παρουσιάζαν τὸν Μινάδω καὶ τὴν σὺζυγὸ του...διπλασίους στὸ σῶμα ἀπ' τοὺς ὑπασπιστὰς τοὺς.

Πρὸ τριάντα χρόνων ὁ Ἀστριακὸς 'Αντώνιος Χανολιὰν ἔκανε τὸν γύρο τοῦ κόσμου, σπρώχνοντας ἕνα καρροτσάκι, μὲσα στὸ ὅποιο καθόντουσαν ἡ γυναῖκα του καὶ τὸ κοριτσάκι του. Γιὰ τὸ κατόρθωμά του αὐτὸ ὁ Χανολιὰν ὀνομαστίτικε : «'Ο ἀνθρωπος μὲ τὴν μεγαλιέτερη ἰστυοῦνη καὶ θέληση».

Στὴν Κίνα, ὅταν ἕνας μαθητὴς σκοτώσῃ τὸν πατέρα του, δὲν καθιδιάζεται μόνον αὐτὸς σὲ θάνατο, ἀλλὰ καὶ ὁ δασκάλος του, γιατί δὲν κατόρθωσε νὰ ἐμπνεύσῃ στὸν πατροκτόνο τὸ ἀσθημα τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τοὺς γονεῖς.

'Αν δὲν ἀρέσει στὸ φίλο σας ἡ στὴ φίλη σας τὸ χρώμα τῶν ματιῶν σας, δὲν ἔχετε παρά νὰ κάνετε ἕνα ταξιδεῖδάκι στὴ Νέα 'Υόρκη. Ὁ γιατροῖ Χάνσελ καὶ Χέφεριαν ἀναλαυθάνουν ἐκεῖ, μὲ μὰ ἔχειρησι ἀνάδινθη — ὄχι βέβαια καὶ στὴν τοσάη — νὰ δώσουν στὰ μάτια σας ὅποιο χρώμα θέλετε !...

'Ἡ μεγαλιέτερη κατανάλωσις ταμπάκου γίνεται στὴν Κορέα, ὅπου καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ ἀκόμη ἔχουν τὴν ταμπακεῖρία τους.

'Ἡ κρημολις τῆς Κερκίας Κορκαϊάνα, ἀνάλοως τοῦ πληθυσμοῦ τῆς, ἔχει τὶς περισσότερες ἐκκλησιὰς ἀπ' ὅλες τὶς πόλεις καὶ τὰ χωριά τοῦ κόσμου. Σὲ κάθε 85 κατοίκους τῆς Κορκαϊάνας ἀναλογεῖ καὶ μὰ ἕκκλησία !...

Στὴν Ἐθρώτη ἰστάρχουν 4 ἰστυοῦνα, τὰ ὅποια βρίσκονται ἐν ενεργεία, στὴν 'Ασία 15, στὴν 'Αμερικὴ 56 καὶ στὰ νησιά τοῦ 'Ινδικοῦ περσιότερα ἀπὸ 110.

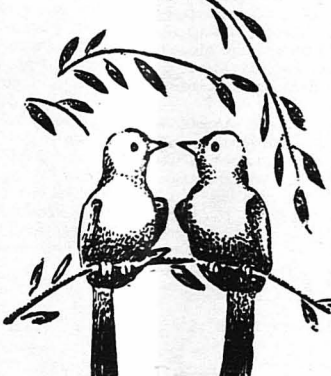
Τὸ πρῶτο γραπτὸ ντοκιμέντο γιὰ τὸ φουίτ-μπαλ, εἶνε ἕνα διαγέλιμα τοῦ 'Ερρίκου τοῦ Γ' τῆς 'Αγγλίας, ποὺ ἔξεδῶθη στὰ 1347. Μὲ τὸ διαγέλιμα αὐτὸ ὁ 'Ερρίκος ἀπαγορεύει τὸ φουίτ-μπαλ, γιατί ἐμποδίζει τὴν διάδοσι τοῦ ἀκονισμοῦ στὴν 'Αγγλίη νεολαία.

Στὰ 1737 ὁ 'Ιωνάθαν Χόλς ἰσημοσέισε ἕνα φυλλάδιο, στὸ ὅποιο περιέγραφε τὴ μέθοδο χρησιμοποίησης τοῦ ἀτιμοῦ γιὰ τὴν κίνησι τῶν πλοίων.

'Ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια, στὴν 'Αθησωνία, καθιδιάζονται τοὺς κατινὸς σὲ θάνατο.

Τὸν παλὴο καιρὸ στὴν Κορέα, ὅταν μὰ γυναῖκα παρέβαινε τὸ νόμο, δὲν τιμωροῦσαν αὐτὴν ποὺ ἔφατιζε, ἀλλὰ τὸν ἄνδρα τῆς ἢ τὸν πατέρα τῆς, ἂν ἦταν κόρη.

Κάποιος Γερμανὸς ὀγειολόγος ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ ἀνθρωπος θὰ προλάβει πολλές ἀρρώστιας, ἂν κάτανε πένη τοιγάρα τὴν ἡμέρα, κατὰ τὸν ἀκόλουθο τρόπο : 'Ἐνα τὸ πρωί, μόλις σηκωνόταν ἀπὸ τὸ κρεββάτι του κι' ἀφοῦ ἔκανε ἕνα ποτήρι κροῦ νερὸ. 'Ἐνα τὸ μεσημέρι, μετὰ τὸ φαγητὸ. 'Ἐνα μόλις πρωτάρχιζε τὴν ἀπογευματινὴν ἔσθιασι του. 'Ἐνα τὸ ὄραδο, γυρίζοντας σὸ σπίτι του ἢ καθὼς θὰ ἔκανε τὸν ἀπογευματινὸν περπάτο, καὶ τέλος, ἔνα τὴ νύχτα, λίγη ὄρα πρὶν πέσει νὰ κοιμηθῇ.



ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

ΠΩΣ ΓΡΑΦΑΝΕ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

'Ο Ρουσοῦ ἔγραφε τὸ πρωί, ὁ Λεοῦτὸ μεσημέρι καὶ ὁ Βίβων τὰ μεσάνυχτα.

'Ο Οὐμβόλδ ἔγραφε ἔχοντας ἀκονισμένο τὸ χαρτί ἀπάνω στὰ γόνατά του, ὁ Μίλτον ἰπαγοῦρευε, ὅταν βράδειαζε, τὰ ποιήματά του, καὶ ἡ Γεωργία Σάνδη ἔγραζότανε μετὰ τὰ μεσάνυχτα, καπνίζοντας διαρκῶς καὶ πίνοντας γάλα.

'Ο Πασκάλ ἔγραφε ἀπάνω σὲ στενὲς λωρίδες χαρτί. 'Ο Μανρόν χαράωνε καθέτως τὸ χαρτί, κι' ἔτσι τὸ χόριζε σὲ πένη στήλες. Στὴν πρώτη στήλῃ ἔγραφε τὴν ἀρχικὴ ἰδέα, στὴ δεύτερη τὴν διετύπωνε καλύτερα, στὴν τρίτη ἀκόμη καλύτερα, στὴν τετάρτη τὴν διετύπωνε μὲ τὴν τελειωτικὴ τῆς μορφῇ καὶ στὴν πέμπτη τὴν καθωόργαζε.

'Ο Κοδιέρ δὲν διόρθωνε τὰ χειρόγραφα του. 'Ο Βολταίρος διόρθωνε τὰ ἔργα του, μετὰ τὴν στοιχειοθέσή τους, τμηματικῶς. 'Ο Μπαλζάκ τὰ ἄφηνε νὰ τυπωθοῦν ὀλόκληρα καὶ μετὰ τὰ διώθωνε.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Μὴν προσπαθεῖς νὰ τραθίξεις στὸν ἴσιο δρόμο ἕκείνον ποὺ θεληματικὰ ἀποτραβιέται ἀπ' αὐτόν.

'Αραβικὴ

'Ο ἀνθρωπος ποὺ ἀκολουθεῖ διαρκῶς ἔξπισω τὶς γυναῖκες, εἶνε ἐλεινὸς καὶ ἄξιολάτρως.

Γερμανικὴ

Τὸ πρόσωπο τοῦ ζητιάνου εἶνε μαυρισμένο ἀπ' τὸν ἥλιο, ἀλλὰ πολλὲς φορὲς τὸ δισώμα του εἶνε γεμάτο.

Περσικὴ

